

Vânătorului i se făcu milă însă de fată și, odată ajunși în inima codrului, îi dădu drumul. Albă-ca-Zăpada merse ce merse și ajunse la o căsuță. Intră, se ospătă cu ce găsi pe masă și apoi, ostenită, adormi. Căsuța era, pasămite, a celor șapte pitici, care aveau să se întoarcă pădure și să o găsească pe fată dormind în pătuțurile lor.

Piticii o îndrăgira
pe Albă-ca-Zăpada,
care avea grijă de ei și ținea
căsuța curată-lună. Doar că,
într-o zi, mama vitregă a
fetei află că
Albă-ca-Zăpada nu murise.
Așa că veni la căsuța din
pădure, preschimbată
într-o băbuță care vindea tot
felul de lucruri. Îi dădu
Albei-ca-Zăpada o cingătoare și o strânse atât de tare
cu ea, încât fata își pierdu răsuflarea. Când piticii se
întoarseră acasă, o desfăcură din strânsoare, salvând-o.

